

Віщун

Богдан Рубчак

Обачно! Не запитаєш нікого,
де починаються межі ці.
Навіть оленя зіркорогого,
ні гадюку, темну наложницю,
ні мухомора, що мружиться
на світлотінні грані,
ні журавля, що ножицями
перетиває світання.

Неначе перснями, брязкальцями
на спраглих пальцях жіночих,
очей гарячими дзеркальцями,
де блискають межі ночі,
русалчими, дикими танцями
слово тебе наврочить,
та не покаже під місяцем
підземним знаків пророчих.

Потрібен тут не з зозулинця вивар,
а голос іншою грою,
що говорить не миртом, а вивертом,
вивіркою, куною,
що відає з пущі вивести
бугайця до водопою, —
тільки такий на вивесні
заволодів тобою.

Він учням на врочищах голубавих,
де відсвітилися за́світи,
в білих борах з прозорими навами
заборонить говіти, —
та як світ урунеться нивами,
крикнуть з купави квіти,
заведе під кореня звивини
слово там засвітити.